

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Q. 2. An qui dubitat, utrum aliquam Horam recitaverit, vel aliquid omiserit,
teneatur repetere id, de quo dubitat?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

cio, qui eam audire nequit tempore debito, seu eò, quò illam ipſus recitare poſſet, ſiquidem auditus loco prolationis ſuccedit: & aliàs ſequeretur, quòd ſi ſocius verſiculum ſuum proferret, quando tu proferes tuum tibi competentem, ſatisfaceres tuæ obligationi ita recitando; quod utique dici nequit; tum quia ſimultanea talis recitatio eſt contra conſuetum Eccleſiæ uſum, & aliàs dimidio temporis ſpatio integrum Officii penſum perſolvi poſſet, cum ſit par ratio partis & totius: Tum quia ſocii recitatio ſuccedit loco illius, quam tu recitare debebas: ſed tu non poteras utrumque verſiculum ſimul recitare: ergo neque eodem tempore, quo alter recitat, poteris ſatisfacere. Unde

Ad rationem in contrarium R. ad ſatisfaciendum præcepto requiri, ut ſocii recitationem audias tunc, quando eam ponere poſſes, quia alter etiam nomine tui recitat, & auditus loco prolationis ſuccedit, ſed quia tu non poteras tunc illam recitare, cum audis, eò quòd utrumque ſimul recitare non poſſis, ideo minimè ſatisfacis.

301 Ad 2. Q. R. Sic dubitantem teneri ea repetere, de quibus dubitat, niſi dubium probabili aliqua ratione practicè deponatur. Ratio eſt; tum quia præceptum obligans ad recitandum eſt, & manet in ſua poſſeſſione: Tum quia recitatio eſt aliquid facti; factum au-

tem non præſumitur, ut docet communis Jurisperitorum.

Quòd ſi tamen dubitans probabilem aliquam conjecturam habeat, quòd recitaverit, v. g. quia ſcit, ſe incepſiſſe Horam, & nunc reperit ſe in fine ultimi pſalmi, vel quia ſcit ſe communiter non ſolere aliquid omittere, vel quia meminit poſtერიorem Horam, quam ſcit ſe recitaſſe, non ſolere aliàs recitare, niſi priùs recitata priore, vel quia reperit mutatum ſignum, quod, poſt perſolutam quamlibet Horam mutare ſolet, & apponere Horæ ſubſequenti recitandæ &c. Si inquam, ejuſmodi probabilem conjecturam habeat, non tenetur quidquam repetere, ut docent Bonæ. *D. 1. q. 4. p. 2. n. 11.* Tambur. *in Decal. l. 2. c. 5. §. 3.* Pelliz. *t. 1. tr. 5. c. 8.* Laym. *l. 4. tr. 1. c. 5.* Gobat. *in exp. t. 5. n. 621.* Navar. Suarez. Sanch. Azor. aliique apud Lacroix. Et ratio eſt, quia tunc poſſeſſio eſt pro ipſo recitante, qui cum certus ſit, quòd aliàs ſoleat recitare Horas Canonicas, ſciatque ſe Breviarium hodie recitaſſe, incertus autem ſit, an Horam, vel partem illius omiſerit, prudenter poſt præſumere, & ſupponere, ſe etiam nunc nihil omiſiſſe, cum etiam aliàs ſolitus ſit, nihil de Officio intermittere, aut tranſilire, nec præſumatur omiſſio illius, quòd in ordinario curſu recitari ſolet. Quin imò expedit, ſaltem ſcrupuloſis, in tali cauſa nihil repetere, ut notant Sanch.

Sanch. Laym. Navar. Gobat, & alii, ad viam scilicet scrupulis præcludendam, & ad inania, & vana dubia deponenda; & quidem loquendo tantum de omissione parvæ alicujus Horæ, censent Tambur. & Gobat non teneri Clericum repetere, etsi probabilis ipsi ratio suppetat judicandi, quod talem partem non oraverit, modò ipsi non sit moraliter certum, quod eam non omiserit.

Rationem dant, quia ratio illa, quòd, quando quis Officium incipit, communiter, ac regulariter non omittat, præponderat, ac prævalet omni alteri rationi oppositæ, quæ tantum probabilis est, juxta regulam communiter receptam, quòd ex communiter contingentibus fiat prudens præsumptio. Nota autem cum Lacroix non esse sufficientem, & prudentem causam repetendi Horam ex eo solum capite, quòd non memineris te illam recitasse, dummodo non memineris te illam non dixisse, & habeas aliquam conjecturam, quòd recitaveris, ut alibi dictum est.

302 Ad 3. Q. Utrum necesse sit, ut recitans privatim Officium divinum ita verba proferat, ut se ipsum audiat? Affirmativam sententiam amplectuntur Medina C. de orat. quæstio 7. Reginald. l. 18. n. 174. Vincent. Filliac. tr. 23. c. 3. n. 117. & cap. 7. quæsit. 8. alique arbitran-
tes recitantem teneri se ipsum audire; quia recitatio Officii Divini est oratio quædam vocalis; de ra-
R. P. Leonardelli Soc. Jesu.

tione autem orationis vocalis est, ut voce proferatur, & ab aliquo audiatur, cum vox essentialiter sit quidam sonus. Sed

Contrarium tenendum est cum Navar. c. 20. de orat. n. 14. Suarez tom. 2. de Relig. c. 28. n. 17. & cap. 7. n. 5. Bonac. D. 1. q. 3. p. 2. §. 1. Laym. l. 4. tr. 1. c. 5. n. 8. Palao D. 2. p. 3. n. 6. & aliis censentibus, non esse necessarium, ut cum quis solus recitat, se ipsum audiat. Movetur. Primò, quia nullo jure probatur, recitantem ad hoc teneri; præceptum enim obligat ad dicendum, non autem ad audiendum; estque præceptum solum de locutione vocali cum Deo; sed cum Deo optimè loqui possumus verbaliter, quin nos ipsos audiamus, quia possumus verba formare, quæ Deus optimè percipiet; potest enim oratio fieri ore, & voce, etiamsi non audiatur ab ipso recitante, quæ ex se sit quidam sonus formatus ex allisione aëris ad labia, & dentes. 2. Si ad orationem vocalem, & ad executionem hujus præcepti necessario requiretur, ut te ipsum, seu verba à te prolata audias, tunc orare non posses vocaliter, neque hoc præceptum implere, si surdus esses, vel, si dum oras, magnus strepitus excitaretur.

Porro licet opus non sit, ut te ipsum audias, debes tamen verba ita distinctè proferre, ut absolute
Tc audi-